

PŘINÁŠÍ OHEŇ

NAHÁNÍ STRACH

MILOSRDNÁ VRÁNA

Margaret Owenová

FRAGMENT

Milosrdná vrána

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Margaret Owenová
Milosrdná vrána – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MILOSRDNÁ VRÁNA

Margaret Owenová

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

THE MERCIFUL CROW

Text copyright 2019 © by Margaret Owen

Published by arrangement with Henry Holt and Company.

Henry Holt® is a registered trademark of Macmillan Publishing Group, LLC.

All rights reserved.

Translation © Jan Kozák, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5048-5

ISBN e-knihy 978-80-253-5100-0

ISBN e-knihy 978-80-253-5101-7

ISBN e-knihy 978-80-253-5102-4

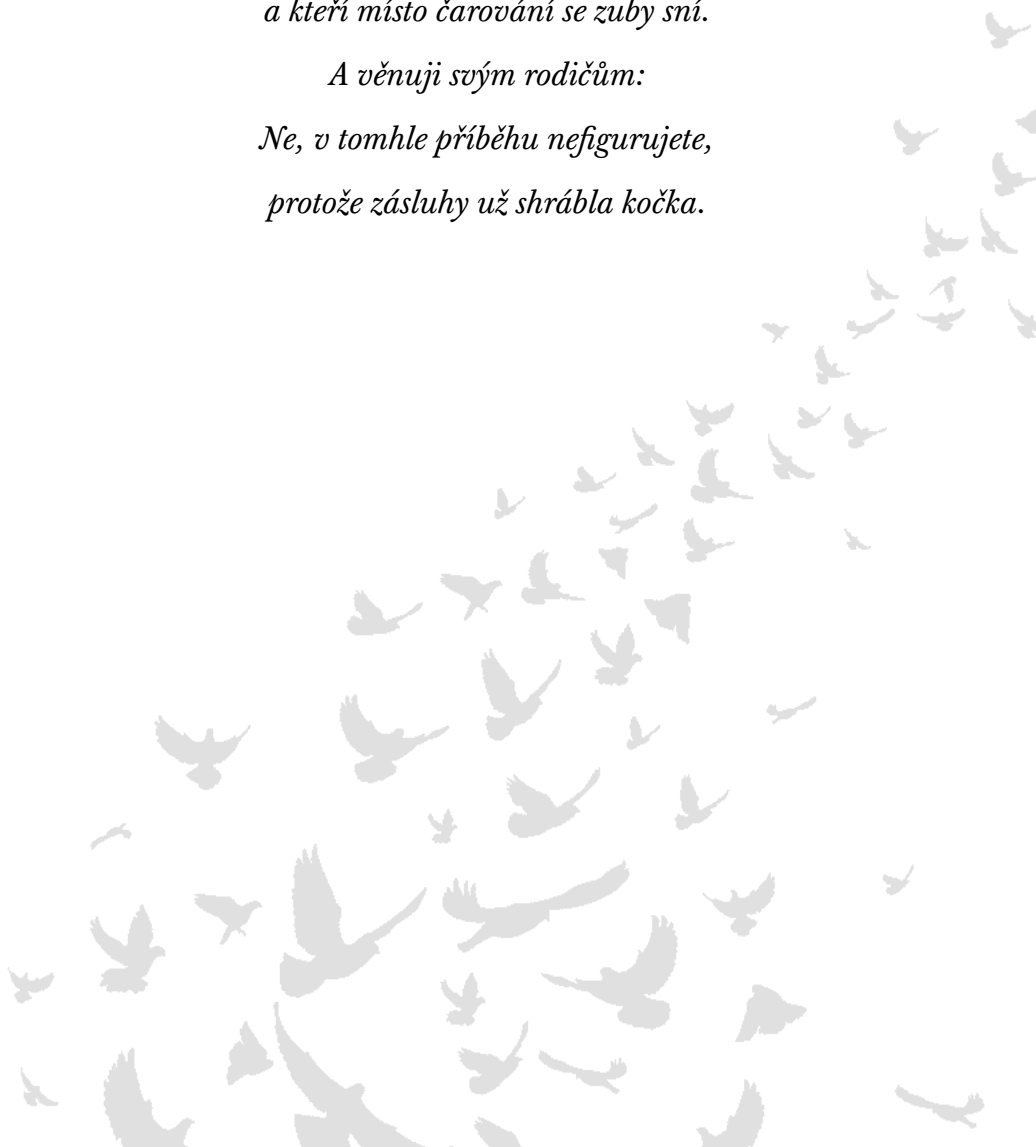
Věnuji všem, jejichž milosrdenství je žádáno

a kteří místo čarování se zuby sní.

A věnuji svým rodičům:

Ne, v tomhle příběhu nefigurujete,

protože zásluhy už shrábla kočka.

Ať už tak či onak, stále krmíme Vrány.

—saborské přísloví

O nocích, kdy pálíš hříšníky,

spi se sandály na nohou.

—rada mladé velitelce Vran

KASTA

{ FÉNIX }
Dědické právo: Oheň

{ VYSOKÁ KASTA } -----

{ LOVECKÁ KASTA } -----

{ PROSTÁ KASTA } -----

{ VRÁNA }
Dědické právo: Žádné

LEGENDA

PÁV

Dědické právo: Půvab

LABUŤ

Dědické právo: Touha

HOLUBICE

Dědické právo: Mistrovství

JESTŘÁB

Dědické právo: Krev

JEŘÁB

Dědické právo: Pravda

SOVA

Dědické právo: Paměť

SUP

Dědické právo: Lov

RACEK

Dědické právo: Vítr

HOLUB

Dědické právo: Štěstí

VRABEC

Dědické právo: Útočiště

ČÁST I.

HŘÍŠNÍCI
A KRÁLOVNY

Kapitola 1

Prázdný trůn

Paovi trvalo příliš dlouho, než těm klukům podřezal hrdla. Od chvíle, kdy zmizel v chatě karantény, uběhlo skoro deset minut a Fie posledních sedm z nich strávila zíráním na její pozlacené dveře. Snažila se přitom nesoustředit na povytažené vlákno na svých otrhaných černých šatech. Jedna minuta čekání by znamenala, že mor hříšníků už s chlapci uvnitř skoncoval. Tři minuty by ohlašovaly, že Pa jim musí zasadit ránu z milosti.

Ale deset minut – to bylo příliš dlouho. Deset minut naznačovalo, že se něco pokazilo. A podle šepotu nesoucího se přes prastaré dlaždice nádvoří to docházelo i davům přihlížejících.

Fie zatnula zuby a znovu se jí zvedl žaludek, než nevolnost polevila. Pa přece ví, co dělá. U dvanácti pekel, teprve včera ráno vyvedl jejich skupinu Vran v reakci na morový výstražný

oheň, posbírali mrtvolky a mince a před polednem už byli všichni zase na cestě.

Tohle město rozhodně netrpělo nedostatkem čumilů: tam vykoukl muž skrze nitě na svém stavu, jinde zas ženská protáhla kozí stádečko okolo chaty hříšníků, jen aby získala lepší výhled. Děti se vyvlékaly rodičům, civěly na Vrány a vyptávaly se, jestli se pod maskami se zobáky a černými hábity schovávají příšery.

Fie odhadovala, že odpověď se měnila podle toho, zda se právě nějaká Vrána nacházela na doslech.

Fie však vídala chumly lidí denně, co jen si dokázala vzpomenout, a bylo to s každým dnem stále horší. Milosrdné Vrány byly jedinou kastou, kterou mor nepoznamenal, takže měly morální povinnost reagovat na každé předvolání.

A jako Paova budoucí velitelka, toho času ve výcviku, si navíc nemohla dovolit nějakou bázlivost. Rozhodně ne tady a teď.

Chlapci, kteří dnes odešli, se ničím nelišili od těch stovek těl, která za svých šestnáct let života pomáhala spalovat. Jen málo z nich patřilo do takhle vysoké kasty, ale to bylo jedno. A nezáleželo ani na tom, že do královského paláce Saboru nepovolali za noci Vrány už pět set let.

Ovšem pichlavé pohledy válečníků a šlechticů Fie napověděly, že dnes večer zabloudil mor i sem, do těchto vysokých kast.

Pa přece ví, co dělá, řekla si znovu.

Ale trvá mu to moc dlouho.

Fie odtrhla pohled ode dveří a pátrala, jaký problém má dav mačkající se u zdi královského karanténního dvora. Zvykla si na to od doby, kdy je jednou jeden podrážděný příbuzný vylekl ven. Jak se zdálo, mřížované ochozy byly plné dvořanů z řad Pávů. Jen se chvěli, oděni ve smutečních barvách a ozdobných

vyobrazeních strastí – zatímco samozřejmě přihlíželi z bezpečné vzdálenosti.

Fie se pod maskou zašklebila. Zachytila totiž důvěrně známé šeptání: „... *taková ostuda...*“, „... *jeho otec?*“, a pak zlověstně „... *zloději kostí.*“ Staré známé potíže. Pávy, lačníci po skandálech, ohromoval pohled na třináct Vran dole a očekávali už nějakou podívanou.

To Jestřábi byli zcela jiné bestie. Král Surimir si rád dělal z válečných čarodějů palácové strážce. Tito bojovníci léčili rány stejně snadno, jako drásali své nepřátele zevnitř. Jestřábi tedy byli dvojnásobně nebezpeční, a jelikož to o sobě věděli, bylo trojnásobně snazší je rozčítit.

V momentě, kdy Vrány vtáhly svůj vozík bránou, ruce válečných čarodějů spočinuly na jílcích jejich mečů. A už se nepohnuly.

Fie viděla, že v jejich ledových pohledech není ani stopy po zármutku. Ne, Jestřábi nečekali na podívanou. Čekali, až Vrány něco zpackají.

Přistihla se, jak opět mezi tenkými hnědými prsty souká další nitku. Žaludeční nevolnost se vrátila; Fie přibila pohled na dveře. Zůstávaly pořád chmurně zavřené.

Vtom se po její levici něco pohnulo. To přijel s vozíkem Hangdog, další Paův učeň. Jeho siluetu ozářilo světlo z pochodně. V místech, kde světlo zasvítilo na jeho potřhané šaty a dlouhou křivku masky se zobákem, dostala jeho postava jasně oražových nádech. Nakláněl hlavu na bok, tudíž asi sledoval paliče pačuli, kteří dřepěli okolo chaty.

Fie nakrčila nos. Nacpala si předtím do masky celou hrst divoké máty, aby zahнала smrad moru. Ne, opravdu nemohla tenhle okáزالý palác vinit z toho, že se zrovna tak snažil ten puch potřít. Pouze jim vytykala tu jejich šílenou zálibu v pačuli.

Hangdogův sandál se líně sunul směrem k paliči.

Kdekoli jinde by Fie taky pačuli *nechtěně* odkopla. Hangdog nejspíš velmi toužil po pozornosti vysoké kasty, přičemž pohrdavě se šklebící panstvo nahoře toužilo po nějakém tom nestydatém překvapení.

Jenže teď a na tomhle místě na to nebyl ten správný čas. Fie trhla kapuci svých šatů. To bylo znamení, které poznaly jenom Vrány. *Nedělej potíže.*

Hangdogova noha se posunula o další kousek směrem k paliči. Fie úplně cítila, jak se za maskou zubí.

Oba se narodili jako čarodějové a u Vran tohle zároveň znamenalo, že se narodili i jako velitelé. Fie trochu dloublo v bříše pokaždé, když na to pomyslela... ale pochybovala, že Hangdoga vůbec kdy napadlo být velitelem. Pa mu říkal „dvousečný chytrák“: tak rád si dělal blázny z druhých, že vzápětí nestačil pohlídat vlastní měšec a už mu ho někdo uřízl.

Fie se podívala na vojáky, pak na Hangdoga. Rozhodla se, že ho skalpuje, pokud to Jestřábi neudělají dřív.

Najednou se ozvalo zavržení – zřídka kdy používané panty chaty zaskřípěly a Pa konečně vylezl ven.

Fie nechala být uvolněnou nitku nitkou a uklidnila se. Pa měl na předku šatů vlhké červené šmouhy. Takže milosrdně zabíjel.

Mizerné, pomalé slitování, pomyslela si Fie.

Ulehčení jí však vydrželo pouhý okamžik. Jen než na zdi za nimi zaskřípěl kov.

Jakákoli Vrána okamžitě pozná zvuk tasení kvalitní oceli. Ale Pa se za tím zvukem jen obrátil a oddálil světlo pochodně od skelně černých očí své masky. A čekal.

Nad nádvořím se rozhostilo ticho, dokonce i Pávi ztuhli.

V ulicích města, na širokových polích, prostě kdekoli od západních kupeckých zálivů Saboru až po drsné hory na východě mohla kterákoli vyšší kasta Vrány pro jakékoli smyšlené přehlédnutí ihned tnout. Bratři, tety, milenci, přátelé – každá Vrána kráčela světem s nějakou ztrátou. Fiina máma taky kdysi zmizela na jakési temné cestě.

Teď se však Jestřábi zatím drželi u zdi. Mor hříšníků se totiž šířil rychle, hned jak jeho oběť zemřela. Z jednoho těla mohlo ještě před koncem roku zahynout celé město. Tady, na karanténním dvoře, kde se nacházela těla dvou mrtvých chlapců, co dostanou palác zaručeně na kolena ani ne za půl měsíce... tady se Vran nesměl nikdo dotknout.

Ozvalo se další zařinčení a čepel zajela zpátky do pochvy. Fie se neodvažovala ohlédnout. Místo toho se zaměřila na Paův hřímající, hrubý hlas: „Sbalte je.“

„Já se o ty mrtvý drahoušky postarám,“ řekl Hangdog a vrazil kupředu.

„Sám ne.“ Pa zakroutil hlavou a dal pokyn Fie. „Jsou větší než ty.“

Fie zamrkala. Vždyť správce říkal těm hříšníkům „chlapci“, když k nim Vrány uváděl. Proto čekala caparty, a ne skoro dospělé, mladé lordy.

Pa sáhl po dveřích a chytil Fie za rameno. Vztyčila k němu hlavu. „Ano, Pa?“

Jeho tvář kryla maska, ale ona přesto cítila, jak se mu zadrhl dech. Zobák na masce se přitom naklonil o necelou šířku prstu k Jestřábům.

„Prostě... je vytáhněte ven,“ pronesl Pa.

Fie ztuhla. Něco se pokazilo, na to by klidně přísahala. Avšak velitelem byl Pa a ten už je dostal z horších hrůz.

Tedy alespoň většinu z nich.

Kývla. „Jistě, Pa.“

V okamžiku, kdy se dveře zavřely, vlepila Fie Hangdogovi políček.

„Co sis sakra myslel?“ zasyčela. „Jestřábi Paa málem vykuchali za to, že vyšel *ze dveří*, a ty ještě potom zkoušíš jejich trpělivost?“

„Jenom tě schválně doháním k zuřivosti.“ Fie v husté tmě chaty úplně slyšela, jak se Hangdog zubí. „Velitele by ta lůza nevykuchala. Kdyby to udělali, všichni by shnili spolu s náma.“

„Ty jsi jediný, kdo je ochoten to vyzkoušet,“ odsekla, ale pak toho nechala.

Její oči uvykly troše světla z pochodně, pronikajícího sem plátnými okny chatrče. Mladí lordi už byli zabalení ve lněných rubáších a leželi na rudě potřísněných slamnících. Skrz látku prosakovaly krvavé skvrny – vždy v místech, kde bylo něčí hrdlo.

Balení mrtvých byla ovšem jejich práce, nikoli Paova.

„Možná velitel nevěřil, že to uděláme správně.“ Hangdog už se zjevně nezubil.

To, co řekl, byl však nesmysl. Oba už se věnovali navlékání do rubášů pět let, od doby, co k její skupině Hangdog přišel, aby se vycvičil na velitele.

„Jestli k tomu má Pa důvod, poví nám ho,“ zalhala Fie. „Čím dřív budou tihle neřádi na vozíku, tím dřív se zbavíme toho zatraceného pačuli.“

Ozval se krátký, přidušený smích. Hangdog vzal jedno z těl za ramena, Fie za nohy. Vycouvala ze dveří. Cítila na sobě všechny pohledy z nádvoří – a pak se ty pohledy svezly na krvavý rubáš.

Paví dvořané vyrazili přidušené výkřiky a Fie mezitím nadhodila tělo na vozík. Hangdog ho pořádně pozdvihl. S nedů-

stojným zaduněním se svalilo na hromadu palivového dříví, až porazilo haldu třísek na podpal. Ochozy svorně zalapaly po dechu.

Fie měla chuť Hangdoga nakopnout.

Pa si odkašlal a kousavě zamumlal: „Slitování, *Milosrdné* Vrány.“

„Jo, budeme něžní,“ ozval se Hangdog, když opět zamířili dovnitř. Vzal zbývající tělo za nohy a dodal: „Jestli tohle pustíme, vsadím se, že někdo omdlí.“

Fie zavrtěla hlavou. „Pa může prodat *tvou* kůži čaroději kůží, ne moji.“

Naložili druhé tělo, což se opět setkal s poryvem vzlyků. Avšak jakmile Vrány vyrazily s vozíkem směrem k bráně nádvoří, paví dvořané svůj zármutek hned zázračně překonali a začali se u mřížoví strkat, aby si urvali lepší výhled.

Uchvácenost a úzkost diváků skřípaly jako zlomená náprava. Jestliže se tolik Pávů snaží navzájem předhonit ve smutnění, pak ti mrtví chlapi museli patřit mezi skutečné oblíbence královské kasty Fénixů.

Fie to nahánělo husí kůži. Konstatovala, že ze všech těl, která kdy táhla ke spálení, nejvíc nenávidí právě tahle dvě.

Cestou sem, na karanténní dvůr, je propašovali stísněnou, houčnou chodbou pro služebnictvo, zato teď je Jestráb s kamenným obličejem strkal přímo středem paláce. Čím déle se tu těla zdrží, tím větší je pravděpodobnost, že si mor vybere novou oběť.

Fiina zlost vzrůstala s každým dalším divem, který mýjeli. Jejich vozík rachotil po keramických intarziích stočených do okouzlujících spirál, okolo parků plných jantarových lusků, vypouštějících svou vůni do vlhké pozdně jarní noci, a mířil do klenutých chodeb z alabastru a bronzů. Každý sloup, každý

výklenek, každá dlaždice vzdávaly nějaký hold královským Fénixům: buď tu bylo slunce, zlaté pero nebo plamínek.

Jestřáb prudce otevřel obrovité ebenové dveře a ukázal svým kopím dovnitř. „Odtud už cestu znáte.“

Pa jim pokynul a vozík vjel se skřípěním na místo, které se mohlo zvat jedině onou proslulou Síni úsvitu. Vynořili se v čele chodby, zakončené stupínkem; cesta ven čekala daleko, daleko dole na velkém chodníku, sevřeném dalšími ochozy. Klenutý strop držely mohutné černé železné pilíře, z nichž každý byl tvarovaný jako lucerna do podoby některého zemřelého monarchy Fénixů. Uvnitř každého sloupu hořel oheň tak horký, že už od dveří ulpíval na Fiiných pažích.

Převážná část síně byla nalakovaná tmavě fialově, šarlatově a indigově modře, ovšem zábradlí každého ochozu zdobila tenká vrstva zlata a u stupínku na vzdálené stěně nad ohnivým jezírkiem spočíval velký zlatý kotouč, vyleštěný jako zrcadlo. Drahokamy osázené zlaté paprsky se vějířovitě rozbíhaly až po střechu. Každá fazeta tak dlouho hromadila světlo z ohně, až z pohledu na stupínek bolely oči. Celá směsice pak vytvářela slunce, jež povstávalo za trůnem Fénixů.

Za prázdným trůnem Fénixů.

Nebyl tu žádný král, královna ani starší či mladý princ, který by truchlil nad mrtvými lordy. Avšak šlechta přesto naříkala, jako kdyby na tom závisel její osud. Nedávalo to smysl. Ale ať tu šlo o cokoli, ať se cokoli zhatilo, Pa je z toho dostane – jako zatím vždy.

Vyvalili se na chodník a dali se do pochodu.

Fie nesnášela, jak hladké mramorové dlaždice v síni skřípěly pod hřeby na podrážkách jejích sandálů. Snažila se ten skřípět při každém kroku tlumit. Vadil jí vonný olej, jehož aroma kalilo

stojatý vzduch. A nejvíc ze všeho ji rozčilovaly ochozy plné pavího panstva, které se tam ve svém atlasu delikátně třáslo. Jako kdyby Vrány nebyly ničím víc než jen krysím průvodem.

Za strážemi z řad Jestřábů však stála tichá legie palácových sluhů z kasty Vrabců. Na sobě měli hnědé haleny a počtem téměř převyšovali dvořany nad sebou. Mučivé výrazy prozrazovaly, že jejich žal není jen pro okrasu.

Fie znovu, teď ještě silněji, píchlo v břiše. *Až tak* moc zase nikdo Pávy rád neměl.

Tohle byla mizerná práce – mít co do činění s kastami tak vysokými, že se nebály moru. S takovou z nich Pa bude muset u brány ždímat poplatek viatikum. S takovou možná nedostanou zapláceno vůbec.

Pak se Pa v polovině cesty ke dveřím a asi deset kroků před vozíkem najednou zastavil.

Fie to nejdřív nechápala. Potom přeskočila pohledem na ohromnou palácovou bránu, poslední mezník mezi nimi a hlavním městem Dumosou. Bránu kdysi postavili dostatečně velikou kvůli přehlídkám hodnostářů a jezdcům na mamutech. Třináct Vran a jejich vozík spolkně tahle brána snadno.

A samozřejmě, u brány už postávala osamělá strážná a čekala, že zaplatí viatikum za mrtvé.

Ta žena vypadala jako třpytící se přízrak. Záplava rozpuštěných stříbrných vlasů dopadala na hedvábné bílé roucho, které se v líném vánku sotva pohnulo. I z té dálky roztráštěné měsíční světlo a plamen pochodně napovídaly, že je na jejích šatech tolik drahokamů, že by se za ně mohla krmit celá Fiina skupina Vran – kruci, možná i celá Vraní kasta – celý život. Ovšem jedná věc měla větší váhu než všechny ženiny klenoty dohromady: řetěz kolem jejího krku.

Byly to dvě zlaté ruce, které držely slunce, jakoby stoupající nad její klíční kosti. Královský erbovní znak. Fie vídala tyhle ruce na každé saborské minci, vetkané do každé vlajky. Nyní mohla říci, že je viděla i na královnině krku.

Po svatbě se z této ženy stal Fénix, ale než opustila pavilóny kurtizán, říkali jí Labutí královna. Jeden z těch prázdných trůnů, kolem nichž Fie přešla, náležel právě jí.

A v tom okamžiku Fie poznala, co se tu noc pokazilo.

Bylo tomu už pět set let nebo tak nějak, kdy mor hříšníků naposledy zavadil o královský palác. Pět set let od doby, kdy Fénixové naposledy zapálili morový výstražný oheň. Pět set let, kdy povolali Vrány.

Jestliže tu stojí sama královna Rhusana a chce za ty hříšné chlapce zaplatit viatikum, tak Fie už s bolavou jistotou ví, kdo je v jednom z těch rubášů.

Vrány táhnou na pohřební hranici korunního prince Saboru.

Kapitola 2

Tanec peněz

Mrtvý princ ležel v jejich vozíku jako jakýkoli jiný hříšník, pouhý kousíček od nich. Fie tomu ani nemohla uvěřit. Princ. *Fénix*.

Jakási její morbidní vnitřní součást uvažovala, zda chlapci Fénixové hoří stejně jako jiní hříšníci. Možná pomaleji. Vždyť vlastně mají vedle toho ubohého bastarda, mohou to tedy porovnat.

Avšak Pa se nehýbal. Stále upíral zrak na správce u královny, ačkoli zbytek jejich party přitáhl vozík blíž. A pak Fie došlo proč.

Královna u brány jim nepochybně chtěla zaplatit; správce po jejím boku viditelně držel viatikum. Viatikum musí odpovídat prostředkům rodiny, taková byla pravidla. Farmář z Vrabců by jim třeba zaplatil pytlíkem soli nebo sušeným chlebem;

úředník Jeřábů by možná nabídl tabulky černého skla. A viaticum za člena královské rodiny... Fie netušila, co by se hodilo právě tam.

Nicméně věděla, že to určitě nebude ta špinavá mourovatá kočka, která se kroučí ve správčově náruči.

Noc najednou ještě víc zčernala a Fie vytryskly slzy zuřivosti. Tak přece! Toulavá kočka. Taková mzda by se hodila tak za žebráka. Ne za dva palácové kluky, odkojené zlatem, kvůli jejichž spálení se sem trmáceli celých sedm mil.

Fie ztrácela trpělivost a začínala být vzteklá a napjatá jako našponovaný drát.

Královská rodina se jim akorát pošklebovala, dřela z nich kůži a plivala na ně – a teď ještě při placení takový výsměch. Královna Rhusana se čerta starala o to, aby svou rodinu poslala na onen svět aspoň se špetkou důstojnosti. Chtěla pouze vystavit na odiv krutou pravdu – totiž že jako královna nemusí Vránám dát nic, jenom opovržení – a že Vrány to musí vzít.

Tohle by nepřijal žádný velitel, ani ten, co se teprve učí. Ani když stojí tváří v tvář královně. Něco se musí udělat.

Vrány jsou sice milosrdné, ale nejsou laciné.

Vozík už Paa téměř dostihl. Fie se nahnula vpřed a zamrkala, aby zapudila z očí slzy a pot. „Pa,“ zašeptala. Zobák jeho masky se sklonil. „Co tanec peněz?“ Zobák se sehnul znovu.

Fie se poprvé tu noc usmála.

Zaryla svou ohřebovanou podrážku do země a dlouze, pořádně jí škrábla. Vložila do toho všechnu svoji nastřádanou zlost. Mramor děsivě zaskřípěl. A vzápětí Fie zavřestěla.

Všech dvanáct Vran kolem ní se přidalo a začalo kvílet. Zastavili a třináct pochodní popadalo s rachotem na zem.

Ochozy nahoře už podruhé ten večer ztichly.

Vrány opět zavřeštěly, Fie nejhlasitěji ze všech a ke konci ještě zvýšila tón. Ostatní pochopili její znamení a bez hnutí čekali. Fie v duchu odpočítávala to ticho: *Čtyři. Tři. Dva. Jedna.*

Vzápětí všech třináct hrdel vyrazilo další hrůzostrašný řev a v něm obsažený, neklamně patrný vztek se odrážel od vzdálených klenutých chodeb. Následovalo opět ticho.

Při třetím výkřiku již posměšky šlechty zmizely. Všechny oči se soustředily na nehybný vozík.

Při pátém zařvání už polovina ochozu vypadala, že začne brzy brečet.

Většina těch jemných lordů a dam se nikdy nedostala takhle blízko k Vránám ani k mrtvým, co zemřeli na mor. Pro ně byl mor problémem chudých.

Nechápali zkrátka, že existují určitá pravidla. Že mor se vůbec nestará o hevábí ani o šperky. Že odejde, až když Vrány řeknou, že teď už snad půjde.

Ale pro tisíc mrtvých bohů Saboru – Fie by se vsadila, že teď už jim to začíná docházet.

Usoudila, že už se dusí dost, a zatrylkovala rozkaz k pochodu.

A teď dupot. Třináct Vran postoupilo kupředu jako jeden, ovšem vozík zůstal na místě. Jeho vlečná lana se kroutila na mramoru jako brejlovcí. *Dupot.* Lovecké kasty, vysoké kasty, prosté kasty – na tom nesejde. Vrány poučí každého Sabořana v této síni, aby si to zapamatoval. *Stačí dupat.* Díky ošoupaným černým hadrům a maskám s dlouhými zobany předtím vypadali jen jako naivní šprým. Představení pro pověřivé. *Jen dupot.* Teď už viděla v očích okolo vozíku s mrtvolami děs. Ano, *tenhle* děs se oni naučili od svých otců.

Fie znovu zatrylkovala.

Kroky sjednotily tempo a příšerně se smýkaly po dlaždicích, až po nich zůstávaly rýhy. A další dupot. A další hrdelní vřískot. Další dva kroky pryč od vozíku. Celý ochoz se zhrozil.

Dupot – škrábání – řev. Fie pod maskou funěla. To je za ten jejich ohavný palác.

Dupot – škrábání – řev. To je za to, že na ně tasili zbraně.

Znovu zatrylovala a Vrány se zastavily těsně před zápražím. Na ochozu panovalo hrozivé napětí a klouby, zatnuté do hedvábí a drahokamů, jen bledly.

Vrány se rozestoupily a zatočily se v útočném šiku zpět směrem k vozíku. Napjatému osazenstvu na ochozech se ulevilo, ale pak přítomní opět zaváhali, jelikož se Vrány hned nechopily lan ani pochodní. Fie se postavila na své místo u pravého předního rohu vozíku a čekala; tak dlouho, až nejbližší Páv vypadal, že se pochčije.

Fie zběsile hvízdl. Vrány sebraly pochodně a lana a vyrazily chodbou na poslední nádvoří jako hurikán, přičemž rozhněvaně vyly.

Dvořané prchali, až zakopávali o své saténové vlečky a malované kožené trepky. Fie koutkem oka zahlédla, že Hangdogovi se přece jen splnilo jeho přání: nejméně tři Pávi omdleli.

To máte za to, že jste se nám pokoušeli zaplatit tou zatracenou kočkou, pomyslela si.

Pa tomuhle rád říkal „tanec peněz“. A Fie zase měla ráda to, jak fungoval.

Jejich vozík u brány zpomalil, ale tanec neustával. Královna na rozdíl od svých dvořanů neutekla a správce se stále ještě třásl po jejím boku. Fie i ze vzdálenosti deseti kroků jasně viděla, koho to vlastně chtějí vyždímat.

Královna Rhusana se pod obloukem naježila a její bledé oči

se třpytily jako dva tvrdé, lesklé kameny. Rhusanin obličej byl pod složitými spirálami bílých smutečních šminek o pár odstínů světlejší než Fiin, který nesl barvu cihlově červenou. Královna pleť se blížila barvě leštěného bronzu. Ať se Fie podívala kamkoli, všude na ní viděla zbytečně promrhané peníze: ozdobná pokrývka hlavy, osázená diamanty a vytepaná z bílého zlata do tvaru fénixe, šňůry perel a diamantů, které jí splývaly z paží, až je vlekla po zemi, kožešina z bílého tygra na jejích ramenou. Černě pruhovaný ocas jí obtáčel paži, jednu zadní tygří tlapu měla upevněnou k boku a vycpaná hlava zvířete se válela na dlaždicích, přičemž oči byly opět vyložené bílým zlatem. Fie s hnusem zaznamenala, že dokonce i drápy mrtvého tvora jsou celé obalené diamanty.

Nepsaná tradice si žádala, aby Rhusana za manželova mrtvého syna zaplatila. Ale bylo nad slunce jasné, že královna má svůj vlastní nevyslovený požadavek: aby se všechny oči upíraly pouze k její nádheře.

Tohle nikdy nebylo o penězích. Fie však ve jménu všech mrtvých bohů doufala, že Pa z toho peněžní záležitost udělá.

Najednou Pa Fie pokynul – trhl hlavou směrem k bráně.

Chtěl, aby se s Rhusanou dohodla *ona*. Aby vyslovila výši viatika.

Fie ztuhla. Po páteři jí začal stékat pot. Provádět tanec peněz je jedna věc, ale žádat královnu o peníze je věc druhá. Není přece ještě velitelkou, nehodí se to – co když to všechno zpacká a všechny je –

Vždyť ani neví, *o co* má žádat.

Světlo pochodní se zalesklo na oceli, jak se Jestřábi u zdi pohnuli. Znamení, že jejich shovívavost slábne. Byla to vlastně jen planá hrozba, protože Vrány měly u sebe vozík s těly nakaženými

morem; ale hrozba to byla stejně. Stačila na to, aby těchhle pár Vran ucouvlo. A na to, aby Fie projela útroby zlost.

Byla to jen taková výhrůžka, ale zkusili to, protože mohli. Protože rádi viděli, jak Vrány uskakují.

Fiin vztek byla podivná věc. Někdy byl ostrý a neotřesitelný jako ocel, jindy surový a nezastavitelný. Teď jí po páteři stoupal onen starý známý ostrý vztek, jakoby ukovaný ze všech těch čepelí, které na ni žertem ukazovaly.

A právě díky tomuhle známému prudkému vzteku byla Fie najednou schopná určit si cenu.

Výkřiky a kročeje tance peněz zlostí sílily. Fie popošla dopředu.

Rhusana už dříve schválně nasadila znuděný výraz a cvakala drápy, olepenými diamanty, o trošku rychleji, než jak zněl rytmus tance. Fie pochopila, že tím okázale projevuje netrpělivost. Královna nepokládala za vhodné na urážku odpovídat. Zato správce byl už skoro stejně šedý jako kočka v jeho ruce.

Rozechvěle jí kočku podal, ale Fie si ji nevezala. Stále myslela na cenu, jakou by stanovila velitelka.

Chtěla se vysoké kastě podívat do očí beze strachu. Chtěla, aby lovecké kasty raději dvakrát přemýšlely, než si zažertují blýskáním svých mečů. Chtěla, aby se její máma vrátila.

Ale jelikož jí královna nic z toho dát nemohla, vezme si to nejlepší, co následuje hned poté.

„Dostanu zuby,“ řekla Fie.

Rusana zabodla do sluhy zlostný pohled. Vypadalo to, že bude zvracet, zatímco hleděl na krvavé rubáše ve vozíku. „To nemohu, velitelko – o tohle ze své pozice nemůžete žádat –“

„Ty zuby,“ opakovala Fie ledově. Podivně jí hrklo v hrudi, že ji nazval „velitelkou“. *Ba ne, ještě jí není.*

Vrány za ní vířily a řičely. Fie i Rhusana věděly, že by Vrány mohly takhle týrat dvůr celé hodiny, zatímco mrtví hříšníci by nasýtili palác morem. Labutí královna sice nosí královský erbovní znak, ale v tuto chvíli vládne dvoru Fie.

Rhusana však neodpovídala.

Ale ani Fie neustupovala. Čím déle tohle potrvá, tím hůř bude královna vypadat – za to, jak sebou nechá Vránami vláčet.

Správci tekli po tváři pot. Škoda že Fie musí zlomit královnu, a ne jeho.

„Zaplatíš, kolik set napočítám,“ řekla Fie. Natočila přitom svou ozobenou masku přímo na Rhusanu a sbírala dohromady všechny střípky svého známého vzteku. „Jinak necháme ty chlapce u tvé brány a už do tvého města nikdy nepřijdeme.“

„Ale –“ zakoktal se správce, „král přece –“

„Jedno sto,“ pronesla Fie.

„Prosím –“

„Dvě stě,“ pokračovala Fie.

„Tak dost,“ vyštěkla Rhusana.

Fie čekala. Větrík jí zahrál v šatech, ale pak zas utichl.

„Padesát naků.“ Rhusaniny rty se zkřivily, její diamantové drápy najednou cvakaly rychleji. „A tím ti promineme tvou drzost.“

Správce zasípěl ulečením. „Děkuji za vaši nezměrnou šlechternost, Vaše Výsos –“

„Tři sta,“ řekla Fie.

Rhusaniny drápy znehybněly a zaryly se do jejího vlastního hedvábného oděvu.

Při počtu deseti set byl konečně královnin správce vyslán. Při počtu sedmdesáti set se vrátil a hodil Fie do rukou těžkou brokátovou tašku.

Kdyby sama váha neprozradila obsah, udělal by to bzučivý zvuk magie v jejích kostech. Každá rodina v Saboru schraňovala své zuby pro den, kdy budou muset třeba s prázdnýma rukama povolat Vrány. Každý zub byl totiž skoro stejně dobrý jako zlato, i když jen pro Vrány, které slyšely jejich šepot. Některé stály i za víc, například za kousek holubího štěstí anebo útočiště u Vrabců, když ho Vrána potřebovala.

Celá staletí žádný člen královské rodiny nezaplátil viatikum. Až dnes si to vybrala Fie.

Vzácná úroda zubů v brokátové tašce rachotila a cvakala. Jsou v ní zuby celé dynastie Fénixů – tisíce mléčných, a dokonce i zuby vytažené mrtvým.

A její skupina Vran teď vlastní všechny do jednoho, nekonečně cenné zuby.

Fie se pod maskou špičatě usmála. Tanec peněz si své jméno po právu zasloužil.

V koutcích Rhusaniných dokonalých, sevřených úst se objevily ostré tahy, což Fie pokládala za své osobní vítězství. Šaškovsky se poklonila, ustoupila a podala tašku Paovi.

Zvedl pěst. Tanec rázem ustal a po nádvoří se rozhostilo bolestné ticho. Vrány sebraly lana a daly se do pochodu. Davem zašuměl vzdech a vozík se konečně vyvalil směrem k bráně.

Fie se zastavila a pak se vrátila. Královna se otočila a v očích se jí zablesklo.

„Co ještě chceš?“ Rhusana švihla rukou na strážce. Všichni Jestřábi byli hned v pozoru s napřaženými kopími.

Ve světle pochodně se zaleskl jeden z královniných nákotníků: důmyslná práce ze stříbra a perel, vyrobená tak, aby šperk vypadal jako šňůra bílých květů oleandru.

Fie se chvíli zdálo, že jí ty drápy s diamanty sevrou hrdlo.

Nasála a nechala vůni máty usadit v kostech. Oleandry může nosit kdokoli. Nemusí znamenat nic, ani na královně. A jestliže ano... koneckonců, Vrány už jsou na cestě z paláce pryč. Fie jen zajistí, aby zmizely rychleji.

Pak vytrhla správci z náručí tu kočku. „A tohle si беру taky.“

Kočka se nebránila. Když Fie pelášila zpátky k vozíku, jen se zamručením zabořila hlavu do ohbí jejího lokte. Když opustily brány, už vesele předla.

Fie se kočka líbila. Všechno, co rádo opouští královský palác, je dobré.

Byla to vlastně taková dlouhá, poklidná procházka po hlavním městě Dumose. Na cestu jim svítily pouze jejich pochodně a občas nějaká ta lampa ve tvaru holubice, zářící v okně panského sídla. Fie přemítala, zda i ostatní Vrány cítí stejnou svíravou netrpělivost, aby se dostaly za městské zdi dřív, než je dohoní lovecké kasty. Každá Vrána věděla, co to znamená, nést s sebou tašku zubů patřících Fénixům. Každá přemýšlela, jestli jim opravdu bylo dovoleno vynést je ven z Dumosy.

Fie na každém kroku cítila, jak je slídivé oči špehují zpoza mřížoví nebo z děr po sucích. Byly i v nádherných pavilónech dvořanů labutí kasty, za žulovými sloupy Ulice smířčích soudců, a dokonce i na pozemcích Holubů, kde se špinavé obličejové schovávaly za puklinami ve zdech chýší a plivaly za Vránami, aby odvrátily smůlu.

Fie všechno bedlivě sledovala a nejednou zahlédla, jak si Pa poklepává na místo pod šňůrou zubů zavěšených okolo svého krku, aby zpomalil pohyby své hrudi. Pokud budou dnes v noci mrtví bohové laskaví, nebude muset zuby použít.

Jenže jestli se Fie za ty roky něco naučila, pak právě to, že pokud jde o Vrány, nakládají mrtví bohové se svou laskavostí velice lakotně.

Když vstupovali na Míli vysoký most nad řekou Hem, bylo před půlnocí. Ohromný veletok burácel jen několik stovek stop pod nimi, ale pro účely vraha by posloužil stejně dobře jako výška jedné míle. Fie během desetiminutové chůze na druhou stranu hlídala svůj krok.

Vy kročila ohřebovanými podrážkami z dlažebních kostek na šterk a ve stejném okamžiku zatajila dech. Jestli bude královská rodina chtít své zuby zpátky, udeří lovecké kasty právě tady, na mostě.

Všichni napínali smysly, zda nezachytí jakýkoli náznak toho, že mají společnost. Dusné, nepříjemné ticho hrozivě trvalo a Fie důkladně prohlížela každé třepotající se listí, aby odhalila případný útok ze zálohy.

Ale žádný nepřicházel.

Možná – možná – to dokázali.

Kdosi náhle ostře vdechl. Pak se ozval ohlušující výkřik:

„ACH, ZNALA JSEM JEDNOU HOCHA ZE ZÁMOŘÍ
A TEN UMĚL PLNO ZVLÁŠTNOSTÍ –“

Hlas Madcapů proťal noc jako sekera a přelil se v tu nejkošilnější písničku, jakou jim Pa dovolil ve Fiině přítomnosti zpívat. Zbytek party propukl v sípavý smích. Skoro až brečeli úlevou.

„Sakra, Fie!“ Wretch se držela vozíku jako o život a plácala se do kolene. Byla skoro stejně stará jako Pa a dvakrát výbušnější než on. Jako jedna z mála znala Paa ještě v době, kdy se mu teprve říkalo Čokl, ne Velitel. Wretch vzala od Fie kočku a podrbala

ji na hlavě. „Já už myslela, že královně řekneš, ať přihodí nádvkem ještě korunu za všechny ty problémy!“

„Co je na koruně dobrýho?“ zamumlal zpoza Wretch Swain. Jeho ustavičně nevlídný hlas teď okořenila špetka smíchu. „Mohla stejně tak požádat, aby směla dát facku králi. Nejspíš by se to u Její Výsosti ujalo.“

Madcapové byli typem Vrány, který se přímo vyznačoval odporem vůči vážnosti. Chňapli Fie za ruce, roztočili ji na cestě, až se jí zatočila hlava, a honem honem jí hlasitě zazpívali jinou oplzlou a anatomicky nepravděpodobnou verzi „Hocha ze zámoří“. Fie si nemohla pomoci. Zvrátila hlavu nazad a rozchechtala se. Jasně, ještě pořad musí ujít mnoho mil a musí spálit ta těla, ale – ale jí, Fie, se zadařilo.

Pro jednu přiměla palác, aby zaplatil.

„Přestaň, přestaň,“ sípěli Madcapové a smáli se na celé kolo, zatímco se oba popadali za břicha. „Nebo se poblijem!“

V blízkosti Paa oba zpomalili a nasadili jakési opilé kymáčení. Pa by přece měl rejdivat radostí jako celý zbytek skupiny.

Ale on si dosud ani nesundal masku a hleděl upřeně zpět na Dumosu.

„*No tak*, veliteli –“ začali Madcapové, avšak Pa je oba umlčel.

„Ještě to neskončilo. Tanec si nechte na dobu, až budou těla spálený.“ A potom Pa ostrým hvizdem zavelel k pochodu.

Wretch podala kočku zpátky Fie a za Paovými zády zakroutila hlavou. Nad Vránami se znovu rozhostil neklid. Madcapové si pořád cosi bzučeli pod nos a Swain po dobu několika kroků něco bručel, ale jinak viselo nad vozíkem ticho. Všichni táhli dál.

Roztroušené chatrče a svatyně s hroby bohů podél cesty nakonec ustoupily lesu se zkroucenými kmeny stromů, pokrytými lišejníkem. „Hoch ze zámoří“ umlkl a po něm následovala další

píseň, hlasitější a plynulejší. Brzy byly z celé Dumosy vidět jen záblesky pozlacené slupky nad tmavými kopci, které se občas zatřpytily mezi stromy.

„Všichni sem.“

Paův hlas prořal tmu a přerušil poslední verš písně. Zabořil svou pochodeň do měkkého prachu u kraje cesty. Vozík se zaskřípěním zastavil, Pa odložil masku a kývl na Fie s mourovatou kočkou v rukou. „Holka, jen žádný zatoulaný zvířata, který se nedají sníst.“

„Není zatoulaná, je moje,“ opáčila Fie. „Je to můj podíl z viatika.“

Pa se krátce zachechtal. „Blbost, Fie, ale dobrá, promluvíme si o tvém podílu později. A jak se teda jmenuje?“

Fie pomyslela na sluhovu znepokojenou tvář a na tanec Madcapů a zazubila se. „Barf.“¹

„Jak příhodný.“ Pa si přešel rukou po holém temeni. Všechny vlasy se mu už před mnoha lety přesunuly až k jeho krátkému prošedivělému vousu. „Tak se podíváme na ty kluky, ne?“

Fie se opřela o kraj vozíku a prohlížela dva rubáše, ležící mezi štěpkami třísek. „Jsou velcí,“ řekla. Princ byl skoro o rok starší než ona a navíc byli oba chlapci mnohem lépe živeni. „Nevím, jestli budeme mít dost dříví pro oba.“

„Jestli je uhasíme jenom s popáleninama, tak jo,“ usoudil Hangdog, který se rozvaloval na druhé straně vozíku.

Fie už zbývalo jen sundat si zobák. Položila Barfa do vozíku a stáhla si kapuci, aby mohla uvolnit šňůry masky. Nechala ji viset na krku a projela si rukou zmeť černých vlasů, zastřížených po bradu. Bylo požehnáním nadechnout se zase čerstvého

¹ Pozn. překl.: zvratky

nočního vzduchu a nečichat palácové kadidlo anebo zatuchlou mátu z masky.

Nákazy se vůbec nebála. Říkalo se, že každá Vrána něco velikého ve svém minulém životě zkazila. Tak velikého, že ji Dohoda mohla sklátit morem a uvrhnout rovnou do života ve znamení pokání, zahrnujícího onu chorobu. Vrány se už prý rodí s dluhem vůči měřítkům Dohody, jimiž ta určuje hřích. Další život nedostanou, dokud tenhle dluh nesplatí.

Tak se to alespoň povídalo. Fie nedokázala říct, kolik z toho zní jejím uším důvěryhodně. Ovšem neúprosná pravda byla, že mor hříšníků vynechával skutečně pouze Vrány.

Hochy dosud neobestřel mrtvolný zápach, ale Fie sebou i tak při pohledu na karmínově rudé rubáše pořád cukala. Podřezávání hrdel se bála ze všech velitelských povinností nejvíce.

Sáhla do vozíku a dloubla do čehosi, co vypadalo jako kupa zakrvavené šlechty. „Jsou to teda členové královské rodiny, Pa?“
„Jenom jeden z nich. Ten druhý byl jeho dvojník.“

Fie odtáhla lněné plátno. Světlo pochodně dopadlo na chlapcovu tvář, posetou rezavými fleky. Každopádně vypadal, jako když spí. Snad trošičku polekaně. Možná se zrovna probudil, když se Paova čepel dotkla jeho hrdla.

Fie našpulila rty. „Tak takhle vypadá princ hříšník.“

Vtom se mrtvý kluk posadil.

„Úplně ne,“ pronesl, „ale říkali mi, že se tomu hodně přibližuju.“

Kapitola 3

Přísaha na Dohodu

Fie neměla v úmyslu toho mládence praštit, ale stejně to udělala.

Nechtěla ani zavřestět, ale i to se stalo, a se zápalem. Podseklo jí to nohy, ucouvla a nakonec přistála na zadku ve vlhké trávě. Hangdogovy nadávky a Paův ryčný řehot její panice ještě dodaly.

Mrtvý hoch si vytrhl levou ruku z obvazů, zašklebil se a začal si ohmatávat čelist. Na jeho prosté haleně s dlouhými rukávy se rozkládala veliká skvrna sražené krve, takže se nedalo poznat, jestli je nějaká ta krev čerstvá. Fie šmátrala kolem sebe, aby se zachytila o nějaký kámen, když vtom se začal hýbat i druhý rubáš.

„Ale, ale,“ řekl Pa, zatímco si stíral slzy z očí a natahoval se do vozíku, aby klukům pomohl osvobodit se. „Koukněte, jak jste vyřídili a vyděsili mou holku.“

„To je slabý slovo,“ prohlásil jeden z kluků stroze. Podíval se na vrtící se rubáš vedle sebe. „Jasi, jako tvůj osobní strážce se cítím povinen tě upozornit,“ – ukázal na Fie – „že *tahleta* se dá vylekat velice snadno.“

Fie vířily myšlenky v kruzích jako mouchy. Ti mrtví chlapi se hýbou. Ti mrtví chlapi dokonce *mluví*.

Ti mrtví chlapi nejsou mrtví.

„Fuj!“ Osobní strážce vyklouzl z vozíku a při pohledu na puklinu ve své krvi vytvrzené košili sebou škulbl. „To je prasečí krev vždycky takhle hnusná? Až budu podruhý předstírat svou smrt, vyberu si něco půvabnějšího. Slyšel jsem, že jsou teď v módě otravy.“

„Pa!“ vyjekla Fie přiškrčeně. „To jsme jako unesli členy královské rodiny?“

Pa se zubil od ucha k uchu. Miloval povedené žerty, ale Fie si nebyla jistá, jestli by únos dědice připadal tak zábavný i kastě Fénixů. „Povídal jsem ti, Fie, že jenom jednoho. A to jen proto, že o to laskavě žádali.“

Princ a strážce. Takže Fénix a jeho Jestřáb. Fie nevěděla, jestli má řvát, nebo se smát. Možná je tohle všechno pouze nevkusná noční můra. Pokud měli štěstí –

„Víš *jistě*, že nás nesledovali?“

Tenhle tichý hlas náležel mladíkovi, jehož strážce nazval „Jasem“.

Jasimir. Jméno korunního prince každý znal. Konečně se princ rozmotal, ale ani on, ani jeho strážce si zjevně nevšimli, že veškeré mumlání najednou utichlo – jako ptačí zpěv před bouří. Vrány hleděly na mladé lordy, jako kdyby z rubášů vyklouzli hadi. Ve světle pochodní vyhlíželi oba zakrvácení kluci téměř stejně velcí. Oba měli ostré čelisti, hladké černé drdoly

a volné lněné košile a kalhoty. Ale zatímco strážce Jestřáb vystupoval přátelsky a uvolněně, princ se tvářil zasmušile, jako kdyby byl opravdu na svém pohřbu.

Avšak Paa nevyvedla z míry koruna ani mračení. „Jo, jo, vážně nás sledovali.“ Vypáčil ze své šňůry jeden zub a odhodil ho. Fie nemohla uvěřit, že spálil celý vrabčí zub, aniž by to ona znamenala. „Dva královnini slídiči. Sledovali nás jenom k mostu, dál ne.“

„Čokle!“

Princ, Jestřáb i Pa vzhledli. Wretchina maska byla rovněž sundaná. Fie věděla, že když Wretch nazve Paa „Čoklem“, čeká je podívaná.

„Vidím, že tě zaměstnává péče o potřeby tady těch královských darebáků,“ zavrkala a zvýšila hlas, „ale stejně nepředpokládám, že bys třeba, pokud budeš mít chuť, sdělil své rodině, do jakého nesmyslného, sebevraždného, *špinavého* plánu jsi nás to zatáhl, nebo snad jo?“

Strážce Jestřáb se pohnul první a vykročil směrem k Wretch. „Jistě, omlouvám se. Byli jsme trochu bezohlední.“ Poklepal si pravou pěstí na rty a pak ji napřáhl na pozdrav. Zaražená Wretch udělala to samé a krátce ruce spojili. „Jmenuju se Tavin. Určitě jsi poznala, kdo je můj přítel.“

„No, máme určitou představu,“ zamumlal Hangdog, opírající se o vozík. V jeho hlase zaznívala nevraživá říznost. Takovou řečí mluvil, když dychtil po boji. „Začali jste se snad v paláci nudit, *bratránci*?“

Princova tvář po takové předpojaté urážce potemněla. Než se však stačil ohradit, jeho strážce Jestřáb přezíravě mávl rukou. „Většinou nepáchám z nudy rouhačství ve velkém. Ale opakovaný pokusy o vraždu člověka tak nějak podněcují.“

Wretch se zamračila. „Pokud někdo nezačne ihned mluvit jasně, jdu odtud pryč, a co nejdál.“

„Zkusím to tedy vyjádřit jinými slovy,“ řekl Jestřáb. „Rhusa na nás chce sprovodit ze světa.“

„Chce sprovodit ze světa mě,“ opravil ho princ Jasimir. „Chtěla to už od doby, kdy využila otce, aby se přivdala k Fénixům, a teď, když porodila vlastního prince, chce to ještě víc. Nejdřív šlo jen o nehodu při lovu, pak přišla zmije v lázni, pak rozemleté sklo ve víně... a nepřestane to, dokud nebude po ní. Nebo po mně.“

Wretch šklubla paží směrem k cestě. „Takže – výborně! Poskytli jste jí přesně to, co chce. No a nyní, když jsme vás dovedli na svobodu, odcházíme, jasný?“

Jestřáb Tavin – říkal přece, že je Tavin – neodpověděl; místo toho napřáhl ruku k Fie. „Mimochodem, mrzí mě, že jsme tě polekali.“

Dovolila mu, aby ji vytáhl na nohy, a pak se mu vytrhla. „Beru, ale mě nemrzí, že jsem tě praštila.“

„Tohle nejspíš neříkáš naposledy.“ Usmál se a jeho zuby se zaleskly. „Potřebujeme se s Jaselem k vám na pár dní přifařit.“

Pa ztuhl a založil si ruce na hrudi. „To jsme si nedohodli.“

Tavin s princem si vyměnili pohledy. Tavin se zakřenil. „No, je to složitý,“ začal.

„Není. Já jsem své slovo dodržel. Náš obchod je dokonanej.“ Paův tón se rychle změnil ve studený a civilní. Fie odfrkla. Typické vysoké kasty – myslí si, že můžou překrucovat podmínky úmluvy, jak se jim zlíbí. K tomu si ale vybrali špatného vraního velitele.

„Vy to nechápete,“ zvýšil princ Jasimir hlas. „My jsme –“

„Venku z Dumosy,“ odpověděl Pa vyrovnaně a neústupně. „A my zas máme své viatikum. Tak znělo ujednání. Nic víc, nic méně.“

Strážce Jestřáb se zachmuřil. „*Musíte* nás vyslechnout.“

Fie zvažovala, že ho udeří znovu.

„Tady nejste ve svém paláci, hoši.“ Pa se sehnul a sebral vlečné lano. „*Nemusíme* tudíž nic.“

„Pokusí se vás zabít,“ vyhrkl princ Jasimír náhle.

Následovala chvilka ticha a pak propukl řehot. Madcapové tak hekali, že se museli opřít o vozík. Princ i Jestřáb vypadali udiveně.

„Vážně? Ti že se nás pokusí zabít?“ skřehotala Wretch. „To mě podržte, taková troufalost. Jejda, to se mi líbí.“

Čelo prince Jasimíra se nakrabatilo. „Jak je možné, že vám to připadá tak zábavné?“

„Oni už se nás *pokoušeli* zabít mockrát. Vždycky se najdou nějací ‚oni‘. Počítám, že ti *oni* existují už několik století.“ Fie mu vysekla stejnou posměvačnou poklonku jako královně Rhusaně. „Hluboce lituji, Vaše Výsosti, ale jestli nás chcete vyděsit a přimět k tomu, abychom vám pomáhali, pak budete muset začít přemýšlet ve větším stylu.“

„Stačí, když řeknu, že je to šlechta Oleandrů?“

Fie se prudce napřímila a podívala se na Tavina. Smích ztlchl. Šlechta Oleandrů je něco víc než „oni“. Šlechta Oleandrů je pro každou Vránu něco jako rána pěstí na solar.

„Jak vidíte, je to legrační příběh,“ pokračoval Jestřáb. Jeho hlas zněl náhle ostře, tudíž bylo jasné, že o legraci jde jen sotva. „Ukazuje se, že královna si nadělala spoustu nových, úděsných přátel. Dávám tomu měsíc, než se pokusí urvat trůn pro sebe. A až to udělá, bude za velkou část svého úspěchu vděčit právě svým největším přátelům: šlechtě Oleandrů.“

Fie ho některou svou vnitřní částí toužila zase praštit. A jinou částí toužila ze Saboru rovnou zmizet.